

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΘΕΙΑ ΚΑΘΡΗΝ

14ον

"Όπως τό είχε προβλέψει η Κάθρην, ή μάνα της άρχισε νά κλένει. Η γηραιά κυρία είχε ένα έλαττωνα: δύο μπορούσε νά υποσήρη νά χάνη. Ήποτε! Οτική! ή μάνα συνέδαινε, με κάθε μέσον ήθελε να κερδίζει. Δεν την ένδιέφερε τό πώς, ούτε ένταν ζήτημα αυγενήσεως. Ήπαρα νά υποστη τη γηραία μάνα, ή γηραιά κυρία ήταν άποφασισμένη νά ξεγάλσουν τον αυτοπάτητη της, δίχις νά προφασιστή ή νά το κάνει χρυφά.

Φυσικά δέ Μάντεν τό άνελγη άμεσως... "Η Κάθρην, τής όποιας τά μαρά ματία παρέμοραν καρφωμένα πάνω στούς πάτητας, περίμεναν νά δή την ένοχη νά άποκαλύπτεται. Αν έκεινος διεμαρφώτετο θά έπικολούθησε μάτια τρομηρή σκηνή. "Άγαν δέλεγε τη ποτα, αυτό θά έσημαινε διτέ δέν είχε καθύσει θέλτην. Άλλα δέ Μάντεν ήταν πιό ξυπνος. "Εφήρησε μια διλή τακτική: με τό σοβαρότερο τρόπο δημούσεο τή γιρά νά κλένει, στήν άρχη έπιρυπατικά, έπειτα δημώς πίσ έκανε θαρά. "Αντι νά της δίνη τό δάχτυλο χαρτί που έπερπετε νά πάρη έκεινη, της δίδιν το κάλτερο χαρτί που ήταν για αδέν, κι" έται δέν έπωφελετο άπο την τούχη του. "Έτοι αιγά—αγιδ μπήκε στις άπατες της γρήγας. Στην άρχη ή κυρία Δέρμερ πήγε νά αναση από τά γέλαια άπο συγκρατημένη ευχαρίστησης και δεδήταν τά δέμρα πού της έκανε δέ Μάντεν. "Επειτα σιγά—σιγά, ή έκφρασε της δέλλαξε. Τούρρης μάτια δυο μάτιας διποτας και τέλος έπειτα δέν μια σειρά έπιτυχες, στα κάτισες, δίστασε και κοκκινής.

—Γιατί με κατέτασεται έται; —τόν έρωτας με παραφορά. —Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!

—Τί είπατε; του φώναξε. —Οχι, άλλησια, άγαπηνή κυρία.

—Γιατί με κατέτασεται έται; —τόν έρωτας με παραφορά. —Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!

—Τί είπατε; του φώναξε.

—Οχι, άλλησια, άγαπηνή κυρία.

—Γιατί με κατέτασεται έται;

—τόν έρωτας με παραφορά.

—Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!

—Τί είπατε; του φώναξε.

—Οχι, άλλησια, άγαπηνή κυρία.

—Γιατί με κατέτασεται έται;

—τόν έρωτας με παραφορά.

—Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!

—Τί είπατε; του φώναξε.

—Οχι, άλλησια, άγαπηνή κυρία.

—Γιατί με κατέτασεται έται;

—τόν έρωτας με παραφορά.

—Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!

—Τί είπατε; του φώναξε.

—Οχι, άλλησια, άγαπηνή κυρία.

—Γιατί με κατέτασεται έται;

—τόν έρωτας με παραφορά.

—Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!

—Τί είπατε; του φώναξε.

—Οχι, άλλησια, άγαπηνή κυρία.

—Γιατί με κατέτασεται έται;

—τόν έρωτας με παραφορά.

—Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!

—Τί είπατε; του φώναξε.

—Οχι, άλλησια, άγαπηνή κυρία.

—Γιατί με κατέτασεται έται;

—τόν έρωτας με παραφορά.

—Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!

—Τί είπατε; του φώναξε.

—Οχι, άλλησια, άγαπηνή κυρία.

—Γιατί με κατέτασεται έται;

—τόν έρωτας με παραφορά.

—Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!

—Τί είπατε; του φώναξε.

—Οχι, άλλησια, άγαπηνή κυρία.

—Γιατί με κατέτασεται έται;

—τόν έρωτας με παραφορά.

—Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!

—Τί είπατε; του φώναξε.

—Οχι, άλλησια, άγαπηνή κυρία.

—Γιατί με κατέτασεται έται;

—τόν έρωτας με παραφορά.

—Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!

—Τί είπατε; του φώναξε.

—Οχι, άλλησια, άγαπηνή κυρία.

—Γιατί με κατέτασεται έται;

—τόν έρωτας με παραφορά.

—Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!

—Τί είπατε; του φώναξε.

—Οχι, άλλησια, άγαπηνή κυρία.

—Γιατί με κατέτασεται έται;

—τόν έρωτας με παραφορά.

—Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!

—Τί είπατε; του φώναξε.

—Οχι, άλλησια, άγαπηνή κυρία.

—Γιατί με κατέτασεται έται;

—τόν έρωτας με παραφορά.

—Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!

—Τί είπατε; του φώναξε.

—Οχι, άλλησια, άγαπηνή κυρία.

—Γιατί με κατέτασεται έται;

—τόν έρωτας με παραφορά.

—Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!

—Τί είπατε; του φώναξε.

—Οχι, άλλησια, άγαπηνή κυρία.

—Γιατί με κατέτασεται έται;

—τόν έρωτας με παραφορά.

—Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!

—Τί είπατε; του φώναξε.

—Οχι, άλλησια, άγαπηνή κυρία.

—Γιατί με κατέτασεται έται;

—τόν έρωτας με παραφορά.

—Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!

—Τί είπατε; του φώναξε.

—Οχι, άλλησια, άγαπηνή κυρία.

—Γιατί με κατέτασεται έται;

—τόν έρωτας με παραφορά.

—Σές θυμάσια, κυρία Δέρμερ, —είπε δέ Μάντεν σοβαρά. —Έχω γηραίες τόσο κάμηα και δε συνάρτησα πατητή πού ήξεις: δεσούς έστει!